Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Central (judecător Eduard Balan)
Dosarul nr. 3r-74/25 (2-25088696-03-3r-04072025)

C U R T E A D E A P E L NORD
Colegiul civil şi de contencios administrativ
D E C I Z I E

27 octombrie 2025 mun. Bălţi
în componența:
Președintele completului, judecător Elena Grumeza
Judecătorii Svetlana Ghercavii; Natalia Costaș

examinând, fără citarea părților, recursul declarat de avocatul Munteanu Violina în interesele recurentului Chivriga Serghei,

în cauza civilă la acțiunea în ordinea contenciosului administrativ formulată de Chivriga Serghei către Primăria satului Răuțel cu privire la anularea dispoziției nr.1-d din 14.03.2024 și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva încheierii Judecătoriei Bălți, sediul Central din 23 iunie 2025, -

a c o n s t a t a t:

La 23 iunie 2025, Chivriga Serghei reprezentat de avocatul Munteanu Violina, a înaintat în instanţa de judecată, acțiune în ordinea contenciosului administrativ, către Primăria satului Răuțel privind anularea dispoziției nr.1-d din 14.03.2024 cu privire la desemnarea agenților constatatori Tcaciuc Viorica și Bădărău Anastasia pentru constatarea contravențiilor în raza administrativ-teritorială a UAT Răuțel, și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii reclamantul a invocat că, dispoziţia nr. 1-d din 14.03.2024, emisă de către primarul satului Răuţel, prin care Tcaciuc Viorica - secretar al Consiliului local Răuţel - a fost desemnată agent constatator în materia contravenţională, este nelegală, întrucât contravine prevederilor art. 423/10 alin. (2) din Codul contravenţional, care enumeră limitativ funcţiile ale căror titulari pot fi desemnaţi agenţi constatatori. Funcţia de secretar al consiliului local nu este inclusă în această enumerare, care are caracter imperativ, ceea ce impune o interpretare strictă în spiritul principiului legalităţii.

Prin acest act, autoritatea emitentă a extins nejustificat competenţa legală a secretarului consiliului local, atribuindu-i prerogative contravenţionale care nu decurg din funcţia exercitată şi nu sunt prevăzute de lege. Actul administrativ contestat este astfel emis cu exces de putere, nefiind întemeiat pe dispoziţii legale care să-i confere temeinicie şi valabilitate juridică.

Invocă că, această nelegalitate este una esenţială şi produce efecte directe asupra reclamantului, întrucât, în baza acestei dispoziţii, la 17 mai 2024, a fost întocmit pe

numele său un proces-verbal contravenţional în temeiul art. 116 şi art. 179 Cod contravenţional. Actul a fost emis de o persoană lipsită de competenţă materială, ceea ce atrage nulitatea absolută a tuturor actelor subsecvente.

Mai mult, din conţinutul dispoziţiei nr. 1-d rezultă în mod clar că desemnarea s-a făcut exclusiv în temeiul funcţiei de secretar al consiliului local, fără a se menţiona vreo calitate legală care să corespundă celor enumerate la art. 423/10 alin. (2).

Codul contravenţional impune ca desemnarea să fie efectuată strict în conformitate cu funcţiile prevăzute de lege, iar lipsa unei desemnări conforme şi explicite în această privinţă afectează valabilitatea actului administrativ.

Consideră că, dispoziţia nr. 1-d din 14.03.2024 este un act administrativ individual emis cu încălcarea competenţei materiale şi în lipsa unui temei legal valabil, afectând în mod direct drepturile reclamantului şi încălcând principiile legalităţii şi proporţionalităţii prevăzute de Codul administrativ. Aceste elemente justifică pe deplin cererea de anulare a dispoziţiei contestate în corespundere cu Codul administrativ.

Având în vedere că dispoziţia contestată produce efecte juridice directe şi vătămătoare în privinţa reclamantului, la data de 25 aprilie 2025 a formulat o cerere prealabilă adresată autorităţii emitente, solicitând anularea dispoziţiei nr. 1-d. Prin scrisoarea din 29.05.2025, recepţionată la data de 03.06.2025, pârâtul a comunicat respingerea cererii prealabile, fără a prezenta o justificare temeinică în drept. Întrucât procedura prealabilă a fost respectată fără soluţionarea favorabilă a solicitării sale, se impune formularea prezentei cereri de chemare în judecată, în termenul prevăzut de lege.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 23 iunie 2025 s-a declarat inadmisibilă spre examinare în ordinea contenciosului administrativ, acțiunea înaintată de Chivriga Serghei către Primăria satului Răuțel cu privire la anularea dispoziției nr.1-d din 14.03.2024 și compensarea cheltuielilor de judecată.

S-a explicat prevederile art. 207 alin.(3) Cod administrativ, anume că, declararea acţiunii ca inadmisibilă în baza temeiurilor specificate la alin.(2) lit. a)–e) exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiaşi reclamant cu aceeaşi acţiune.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 01 iulie 2025, avocatul Munteanu Violina în interesele recurentului Chivriga Serghei, a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii judecătoriei Bălți, sediul central din 23 iunie 2025.

Termenul de declarare a recursului:

Conform art. 242 Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

Instanța de recurs constată că, încheierea supusă recursului a fost emisă la 23 iunie 2025, iar la 01 iulie 2025, avocatul Munteanu Violina în interesele recurentului Chivriga

Serghei a contestat-o cu recurs. Prin urmare, Colegiul Civil conchide că recursul este declarat în termenul stabilit de lege.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, recurentul a invocat că contrar reținerilor instanței de fond, dispoziția nr. 1-d din 14.03.2024 a produs efecte juridice directe în patrimoniul și situația juridică a reclamantului. Actul administrativ contestat a stat la baza întocmirii procesului-verbal contravențional din 17 mai 2024, prin care reclamantului i s-a aplicat o amendă și s-a dispus demolarea gardului, sancțiuni aplicate ulterior prin hotărârea contravențională din 30 iunie 2025.

Susține recurentul că, există o legătură directă între dispoziția contestată și sancțiunile contravenționale aplicate, ceea ce demonstrează existența dreptului vătămat și a interesului personal, direct și actual al reclamantului.

Invocă că eronat instanța de fond a apreciat că lipsesc efecte juridice directe asupra reclamantului deși dispoziția nr. 1-d nu reprezintă un simplu acte de organizare internă, dar a fost utilizată în mod direct ca temei pentru ca Tcaciuc Viorica, secretar al consiliului local, să exercite atribuțiile de agent constatator și să întocmească procesul-verbal contravențional. Faptul că secretarul consiliului local nu se regăsește printre persoanele enumerate la art. 423/10 alin. (2) Cod contravențional, care pot fi desemnate agenți constatatori, demonstrează caracterul nelegal al dispoziției contestate. Prin urmare, orice acte subsecvente emise în temeiul acesteia, inclusiv procesul-verbal contravențional și hotărârea contravențională, sunt afectate de nulitate absolută, situație care afectează direct drepturile și interesele reclamantului.

Menționează că instanța de fond nu a ținut cont că în contenciosul administrativ nu este necesar ca actul administrativ să conțină în mod expres sancțiuni împotriva reclamantului, fiind suficient ca acesta să producă efecte juridice care, fie prin acte subsecvente, să afecteze drepturile sau interesele legitime ale persoanei. Ori, dispoziția nr. 1-d a fost utilizată concret ca fundament pentru constatarea și sancționarea contravenției pretins săvârșite de reclamant. Aceasta înseamnă că actul administrativ contestat a generat un efect juridic direct și vătămător, atrăgând obligații pecuniare și obligația de demolare, cu impact patrimonial și moral asupra reclamantului.

Recurentul indică că din hotărârea contravențională rezultă că însăși autoritatea publică invocă că dispoziția nr. 1-d ca temei legal pentru calitatea de agent constatator a lui Tcaciuc Viorica, deși această calitate este în mod vădit contrară art. 423/10 alin. (2) Cod contravențional.

Consideră că instanța de fond eronat a reținut că verificarea legalității dispoziției nr. 1-d ar exclude competenței instanței de contencios administrativ, ignorând că actul contestat este un act administrativ individual care a produs consecințe directe asupra reclamantului și este supus controlului jurisdicțional conform art. 17 și 20 Cod administrativ.

Susține că, interesul reclamantului este legitim, personal, direct și actual, deoarece anularea dispoziției nr. 1-d ar afecta în mod direct fundamentul juridic al procesului-verbal contravențional întocmit împotriva sa și ar avea implicații asupra valabilității

sancțiunilor aplicate, inclusiv a obligației de demolare. În lipsa anulării actului administrativ, reclamantul suportă consecințele materiale și morale ale unei sancțiuni aplicate în temeiul unui act ilegal, ceea ce contravine principiilor legalității și securității juridice.

La 29 iulie 2025 intimatul Primăria satului Răuțel a depus referință la cererea de recurs în care a invocat următoarele argumente: contrar celor afirmate în recurs, actul administrativ contestat nu are un caracter individual dar este unul de organizare internă cu aplicabilitate generală în cadrul administrației publice locale. Dispoziția nr. 1-d din 14.03.2024 nu vizează direct situația juridică a reclamantului, dar desemnează agenți constatatori pentru constatarea unor contravenții în raza UAT Răuțel. Prin urmare, interesul reclamat nu este nici direct, nici actual, ci pur eventual în cazul în care comite contravenții.

Invocă că dispoziția nr. 1-d din 14.03.2024 nu reprezintă un act administrativ individual, dar un act administrativ normativ cu aplicabilitate generală în activitatea internă a autorității publice. Ea se aplică tuturor cazurilor contravenționale similare, nu doar celei ce-l vizează pe reclamant.

Prin urmare dispoziția nu produce efecte juridice directe în patrimoniul reclamantului, după cum prevede art. 17 Cod administrativ pentru exercitarea unei acțiuni în contencios administrativ.

Invocă că instanța de fond corect a apreciat că nu orice act care stă la baza unui alt act este justițiabil separat în contencios administrativ, în acest caz procesul-verbal contravențional care produce efecte directe asupra reclamantului, iar dispoziția nr. 1-d nu este prejudiciabilă.

Intimatul menționează că dispoziția nr. 1-d din 14.03.2024 a fost emisă cu respectarea art. 423/10 alin. (2) Cod contravențional, care permite desemnarea ca agenți constatatori a specialiștilor principali din cadrul administrației publice locale. Prin dispoziția nr. 66-c din 29.12.2023 Vioricăi Tcaciuc, secretar al Consiliului sătesc Răuțel i-au fost atribuite sarcinile funcției de specialist principal (juridic), funcție publică existentă în statutul de personal avizat de Cancelaria de Stat și aflată vacantă. Astfel, desemnarea sa ca agent constatator este legală și justificată.

Aprecierea instanței de recurs:

Verificând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu încheierea contestată și normele legale relevante speței, Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Nord consideră recursul neîntemeiat din considerentele ce urmează.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul.

Potrivit art. 241 alin. (3) Codul administrativ, pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

În conformitate cu prevederile art. 194 alin.(1) Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Conform art. 219 Codul administrativ, (1) instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. (2) Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. (3) Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces. (4) Instanța de judecată poate avea o discuție juridică cu participanții la proces sau poate da în scris indicații cu privire la situația de drept a cauzei examinate.

În acest context, instanța de recurs constată actele cauzei reflectă următoarea stare de fapt:

Colegiul civil și de contencios administrativ constată că, Chivriga Serghei, reprezentat de avocatul Munteanu Violina, a înaintat în instanţa de judecată, acțiune în ordinea contenciosului administrativ, către Primăria satului Răuțel cu privire la anularea dispoziției nr.1-d din 14.03.2024 cu privire la desemnarea agenților constatatori Tcaciuc Viorica și Bădărău Anastasia pentru constatarea contravențiilor în raza administrativ-teritorială a UAT Răuțel, și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 23 iunie 2025 s-a declarat inadmisibilă spre examinare în ordinea contenciosului administrativ, acțiunea înaintată de Chivriga Serghei către Primăria satului Răuțel cu privire la anularea dispoziției nr.1-d din 14.03.2024 și compensarea cheltuielilor de judecată.

Pentru a decide astfel, instanța de fond a reținut că, persoana la înaintarea acțiunii în ordinea contenciosului administrativ urmează să justifice interesul său în examinarea cauzei, să identifice dreptul încălcat sau interesul contestat prin emiterea actului administrativ contestat. Astfel, interesul este o cerință necesară pentru existență dreptului la acțiune, acesta conferind calitatea de parte, iar reclamantul trebuind să justifice în persoana sa interesul de a formula acțiune.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 01 iulie 2025, avocatul Munteanu Violina în interesele recurentului Chivriga Serghei, a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii judecătoriei Bălți, sediul central din 23 iunie 2025.

Astfel, verificând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma argumentelor invocate de participanți la proces și a materialelor din dosar, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil și de contencios administrativ, conchide că prima instanță întemeiat a concluzionat declararea acțiunii inadmisibile.

Ori, în cazul în care un interes nu apare în cadrul unui raport juridic, urmează să intervină o prevedere legală pentru ca un astfel de interes să poată fi ocrotit în justiție. Astfel încât, este absolut cert consacrat că, depunerea unei acțiuni în contencios administrativ în obligare, urmează să fie însoțită de dovada incontestabilă atât a

interesului, cât și a apartenenței de drept în promovarea acțiunii, iar dreptul vătămat cât și interesul legitim trebuie să fie real, actual și personal, ceea ce la caz nu se atestă.

Potrivit art. 5 Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 7 Codul administrativ, autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acţionează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

În conformitate cu art. 17 Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Subsecvent se remarcă că, în sensul Codului administrativ, prin persoană vătămată se înţelege orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate şi grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum şi organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor şi intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate.

Titularul interesului legitim este persoana ale cărei interese sunt nu doar de fapt, ci şi protejate printr-o normă legală. Interesul legitim se referă la poziţia juridică faţă de administraţie. Vătămarea drepturilor persoanei se produce, mai întâi, prin faptul că dreptul sau interesul său legitim este nemijlocit lezat prin actul administrativ emis de autoritatea publică.

Astfel, pentru a pune în mişcare o acţiune în judecată, este necesară îndeplinirea cumulativă a unor exigenţe precum ar fi respectarea procedurii prealabile, competenţei jurisdicţionale, existenţa împuternicirilor şi a capacităţii procesuale etc.

Instituirea exigenţelor de admisibilitate nu urmăresc restrângerea accesului liber la justiţie, de care, în mod evident, cel interesat beneficiază în condiţiile legii, ci exclusiv instaurarea unei ordini juridice indispensabile circuitului constituţional prevăzut în art. 20 din Constituţie, prevenindu-se, astfel, abuzurile şi asigurându-se protecţia drepturilor şi intereselor legitime ale celorlalte părţi.

Pentru ca un interes să devină un drept subiectiv este necesar ca el să apară în cadrul unui raport juridic care să creeze, în temeiul legii, o obligaţie în sarcina subiectului.

De aceea, în cazul în care un interes nu apare în cadrul unui raport juridic, urmează să intervină o prevedere legală pentru ca un astfel de interes să poată fi ocrotit în justiţie.

Colegiul reține că, argumentele expuse de reclamant/recurent atât în acțiune cât și în cererea de recurs, nu sunt susceptibile de a releva un interes personal al acestuia, nu demonstrează existența faptului încălcării sau contestării unui drept sau interes legitim a reclamantului prin emiterea actelor administrative contestate şi anume - dispoziția nr.1-d din 14.03.2024 cu privire la desemnarea agenților constatatori Tcaciuc Viorica și Bădărău

Anastasia pentru constatarea contravențiilor în raza administrativ-teritorială a UAT Răuțel.

Potrivit materialelor cauzei, Chivriga Serghei a invocat că în baza dispoziției menționate supra, de către agentul constatator Tcaciuc Viorica a fost întocmit proces-verbal cu privire la contravenție din 17.05.2024 pe numele reclamantului, iar agentul constatator Tcaciuc Viorica care este și secretară a consiliului local este o persoană lipsită de competență materială, or ultima ca secretară a consiliului local nu poate fi numită ca agent constatator deoarece contravine prevederilor art.423/10 Cod contravențional care enumeră limitativ funcțiile ale căror titulari pot fi desemnați agenți constatatori, iar funcția de secretar al consiliului local nu este inclusă în această enumerare.

În context, prin procesul-verbal cu privire la contravenție din 17.05.2024 reclamantului îi este influențat dreptul, însă controlul jurisdicțional al actului enunțat nu este susceptibil de a fi realizat de către instanța de contencios administrativ, or, acest control excede competența instanței de contencios administrativ, circumstanță care reiese din normele citate mai sus.

În aceeași ordine de idei se vor reține prevederile art. 189 alin.(1) din Codul administrativ, potrivit căror, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

În conformitate cu art. 207 alin. (1), (2) lit. e) Cod administrativ, (1) Instanţa verifică din oficiu dacă sînt întrunite condiţiile pentru admisibilitatea unei acţiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acţiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

(2) Acţiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Potrivit art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit art. 39 alin. (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Potrivit art. 206 alin. (1) Cod administrativ, (1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Articolul 2 alin. (3) Cod administrativ, stipulează că, (3) Prevederile prezentului cod nu se aplică: a) raporturilor juridice de drept privat la care participă autorităţile publice; b) raporturilor juridice ale autorităţilor publice care acţionează în baza Codului contravenţional sau Codului penal; c) actelor supuse controlului de constituţionalitate de către Curtea Constituţională; d) procedurii de elaborare şi adoptare a actelor normative.

Mai mult, contrar celor invocate în cererea de recurs, actul administrativ contestat este unul de organizare internă cu aplicabilitate generală în cadrul administrației publice locale. Dispoziția nr. 1-d din 14.03.2024 nu vizează direct situația juridică a reclamantului/recurent, dar desemnează agenți constatatori pentru constatarea unor contravenții în raza UAT Răuțel, astfel, interesul recurentului nu este direct dar pur eventual în cazul în care ar comite contravenții.

La caz, dispoziția nr. 1-d din 14.03.2024 nu produce efecte juridice directe în patrimoniul recurentului după cu este specificat la art. 17 Cod administrativ pentru exercitarea unei acțiuni în contencios administrativ.

Potrivit dispoziției 1-d din 14.03.2024 „Cu privire la desemnarea agenților constatatori" primarul s. Răuțel a dispus de a desemna în calitate de agenți constatatori pentru constatarea contravențiilor în raza administrativ – teritorială a UAT Răuțel următorii angajați ai primăriei s. Răuțel: Tcaciuc Viorica – secretar al Consiliului local, cu atribuții de constatare a contravențiilor prevăzute de articolele 116, 134/1, 178, 179, 273, 364 Cod contravențional; Bădărău Anastasia, specialist, cu atribuții de constatare a contravențiilor prevăzute de articolele 104/1, 126/1, 154, 157, 158, 181, 326 Cod contravențional. (f.d.9)

Prin urmare, deşi Codul administrativ prevede ca o condiţie de admisibilitate a acţiunii în contencios administrativ existenţa dreptului vătămat al reclamantului, prin activitatea administrativă desfăşurată de Primăria satului Răuțel, r-nul Fălești, din materialele cauzei nu rezultă încălcarea vreunui drept al reclamantului de către autoritatea publică pârâtă prin activitatea administrativă desfăşurată, nefiind justificate de către reclamant careva ingerinţe în drepturile acestuia.

Astfel, raportând normele de drept sus-indicate circumstanţelor cauzei, Completul judiciar, reieşind din dispoziţiile art. 207 alin. (2) lit. e) în coroborare cu art. 39 alin. (2), art. 17 şi art. 189 alin. (1) şi alin. (2) Cod administrativ, atestă că, sesizarea instanţei de judecată de către orice persoană care în opinia sa revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice, fie prin refuzul autorităţii administrative de a soluţiona în termenul legal o cerere, implică existenţa obligatorie a două condiţii, şi anume, existenţa vătămării unui drept subiectiv recunoscut de lege a reclamantului şi vătămarea dreptului său să fie cauzat printr-un act administrativ, fie prin refuzul autorităţii administrative de a soluţiona în termenul legal o cerere.

În sensul Legii, revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susţinerile formulate prin acţiunea înaintată în judecată, în conţinutul căreia urmează a fi arătată vătămarea dreptului personal, deoarece expresiile utilizate în textul art. art. 17, 39 şi 189 Cod administrativ de „*drept vătămat*" şi de „*încălcarea unui drept al său*" se referă la

drepturi subiective concrete, fiind excluse aşa numitele drepturi prin ricoşeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum şi acţiunile populare (*actio popularis*).

Raportând la caz, cadrul legal precitat, Completul specializat pentru examinarea acţiunilor în contencios administrativ, constată că, prin activitatea administrativă a autorității pârâte nu sunt afectate drepturile reclamantului Chivriga Serghei, iar în acţiunea de contencios administrativ, nu s-a indicat expres vreun drept personal vătămat în acțiunea înaintată.

În această ordine de idei, Completul judiciar relevă că, normele legale citate nu prevăd un contencios obiectiv de legalitate şi denotă opţiunea legiuitorului pentru un contencios administrativ subiectiv efectiv, implicând revendicarea apărării unui drept subiectiv propriu al reclamantei prin activitatea administrativă, astfel încât înaintarea oricărei acţiuni din categoria acţiunilor în contencios administrativ prevăzute de art. 206 alin. (1) Codul administrativ evocă pentru admisibilitate întrunirea condiţiilor nominalizate.

Prin urmare, în condiţiile în care acţiunea în obligare nu întruneşte condiţiile procedurale pentru a fi apreciată ca fiind admisibilă, instanţa de judecată nu va purcede la examinarea şi soluţionarea fondului cauzei de contencios administrativ la acţiunea reclamantei, deoarece chestiunile de procedură preced fondul acţiunii în contenciosul administrativ.

Raportând normele de drept sus-indicate circumstanţelor cauzei, Completul judiciar conchide că instanţa de fond în mod legal a constatat inadmisibilitatea acţiunii înaintate de avocatul Munteanu Violina în interesele recurentului Chivriga Serghei.

În baza acestor considerații, instanța de recurs nu se va expune asupra argumentelor invocate de reclamant ce țin de fondul litigiului, or, în speță s-a constatat că acțiunea urmează a fi declarată inadmisibilă, din motiv că reclamantul nu poate revendica încălcarea prin activitatea administrativă a unui drept în sensul art. 17.

Colegiul judiciar consideră necesar de a explica participanților la proces că în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (3) Cod administrativ, declararea acțiunii ca inadmisibilă în baza temeiurilor specificate la alin. (2) lit. a)–e), exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant cu aceeași acțiune.

Concomitent urmează a fi subliniat faptul că, prima instanța a explicat că, declararea acțiunii ca fiind inadmisibilă spre examinare în ordinea contenciosului administrativ, nu privează reclamantul de posibilitatea verificării legalității actelor administrative prin următoarea modalitate – solicitarea oficiului teritorial al Cancelariei de Stat efectuarea unui control al legalității, fără necesitatea justificării interesului, fapt expres învederat în prevederile art.art.67 – 69 a Legii privind administrația publică locală nr.436 din 28.12.2006.

Astfel, din considerentele menţionate şi având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalităţii încheierii contestate şi care ar duce la casarea acesteia, Colegiul civil şi de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat şi de a menţine încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 23 iunie 2025, ca întemeiată şi legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b), alin. (3) Cod administrativ, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiul Civil şi de Contencios Administrativ al Curţii de Apel Nord, -

D E C I D E:

Respinge recursul declarat avocatul Munteanu Violina în interesele recurentului Chivriga Serghei împotriva încheierii Bălți, sediul Central din 23 iunie 2025, în cauza civilă la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Chivriga Serghei către Primăria satului Răuțel cu privire la anularea dispoziției nr.1-d din 14.03.2024 și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecător Elena Grumeza

Judecătorii Svetlana Ghercavii

Natalia Costaș